

SZANIEC

BIULETYN INFORMACYJNY AGENCJI PROJEKTOWY
W ZAKRESIE

ZIMA WASZA WIOSNA NASZA

"W malutkich sercach zajączeków
brną jeszcze cicho nadzieje
i dlatego...
- czekam na wiosnę!"
L.H.

Na oknami zielonymi trawami bu-
dzi się wiosna. Kolejna wiosna tej
wojny, kolejna nie "nasza". Zapornie-
listy już nawet, że któraś ma /mia-
ła/? być "nasza".

Stare hasła wytarły się, spłowia-
ły na transparentach naszych marzeń.
Już nie wierzymy, tak nie ufamy...
Niktórzy krzyczeli - propaganda,
slogany bez pokrycia - nigdy nie bę-
dzie. Inni, chociaż też nie wierzyli,
ale rozumieli ich potrzebę. Społecz-
stwo zszokowane grudniem musiało wie-
rzyć w swoją siłę, że jeszcze jest
zdolne, a porażka to tylko chwilowe
odwrócenie kart.

Krótko znowu za oknami obudzi
się zielonymi listkami. Ale dziś już
nie jesteśmy zieloni. Przestaliśmy
się budzić, patrzymy realniej, kalkul-
ujemy na zimno, bez emocji. Wyżywa-
my się powoli polskich kompleksów.
Wzrostujemy.

Zapomnieliśmy już o wiosnie...
Kochamy nam się tylko z tym, że
spotkaniówką będzie można urządzić
w parku, bo nie tak zimno, a ulotki
rzucić na ulicę, bo nie tak mokro.
Ale kiedy tak rzucaś te ulotki w wys-
chnięte /już! / kłuski, to nie bój się
jej odrobiny sentymentalizmu i smyl
o... wiosnie.

Bo jeśli nie ta i nawet nie nas-
ta, ma to i tak któraś kolejna będzie
... WIOSNA.

Tyle do wiosny!!!

WIOSNA

Gorzów Wlkp.
23 marzec 1987
nr 13 / 79

"W chwili dziejowej, gdy nic nie
zależy od człowieka, wszystko
zależy od człowieka."
/Cz. Irosz/

Obserwują, piszą, zadają pytania - po raz pierwszy w SZANCU głos zabierają uczniowie klas ósmych!!!

Za trzy miesiące zdają swój
pierwszy w życiu egzamin. We wrześ-
niu rozpoczną naukę w szkołach śred-
nich. Są typowymi przedstawicielami
swojego środowiska: lubią się ba-
wić, słuchać muzyki, opowiadać dow-
cipy, chodzić do kina, nawet oglą-
dać telewizję. Do szkoły podchodzą
z pewną rezerwą jak każdy w ich wie-
ku. Nie, wcale nie są złyimi uczniami.
Wzrost przeciwnie. Należą do przodu-
jących w swoich klasach, ale takich
przecież też jest wielu. Zapewne
jeszcze kilka lat temu klasycznie
ciągnęli dziewczynki za warkoczki...

Pozornie przeciętni, a jednak...
... mają oczy otwarte. Lubią obserwować
to, co się wokół nich dzieje. Widzą,
zadają pytania, wyciągają wnioski,
próbują komentować. Pierwszego "Szanc-
ca" przeczytali z wypiekami na twarzy.
Wspierali niedawno dowiedzieli się,
co to jest WII a co SIP.

Chcieli coś zrobić. Nie czekali
na żadne propozycje. Zaczęli sami.
Napisałi, co myślą. Napisałi, że są
tacy jak oni. Napisałi to, co zoba-
czyli w swojej szkole.

Refleksje Ładusza mają charak-
ter ogólny. Pisze on o ogólnej sy-
tuacji w szkole, nawołuje do "walki",
twierdzi, iż jego pokolenie ma przed
sobą wielką szansę. Jest to jakby
wstęp do relacji Janusza, relacji
z pewnego spotkania szkolnego w ramach
uświadamiania młodzieży /trzeba za-
cząć już w szkole podstawowej!/.
W tym samym oni wytknęli się spod
kontroli. Wroszą o kolejne wydawnictwa
niezależne. Wpłynęli składkę. Obser-
wują, czytają i piszą.

W tym tylko oni? Zapewne nie. Ty też
obserwujesz, czytasz, zadajesz pyta-
nia... Czekamy na Twój głos.
Januszowi i Ładuszowi witałujemy
debiutu, serdecznie dziękujemy za

WIMBP

GORZÓW WLKP.

nadesłane prace i życzymy dalszej
wzajemnej współpracy.

...DANKOJA

Są tacy jak my

/tytuł od redakcji/

Sprawa podjęcia do politycznego
uświadczenia młodzieży w szkołach
podstawowych jest nader skomplikowana.
Tak dzieje się również w mojej szkole.
To co skrępuje się nam jako program
prawidłowego postępowania oraz
drogę do zdobycia wartości moralnych,
jest być może zdolne otumanic wiele
osób, ale istnieje przecież i ta uświadczenia
młodzieży, dla której jest
to po prostu śmieszne. Młodzież ta
nie daje się otumanic. Zdajemy sobie
sprawę z tego, co znaczy obecność
członków SB w gronie nauczycielskim
i dyrektorskim. Zdajemy sobie sprawę
z tego, że większość nauczycieli należy
do PZPR.

Ale staramy się być godnie w tych
realiach i wzorować się na odpowiednich
ludziach. Boga nas jedynie roz-
weselić ludzie w wieku około 50 lat
agitujący nas do ZPR. Żywi bardzo
nie fakt, iż ci, którzy wstępują do
organizacji typu PZPR, bardzo szybko
nabierają wartości w oczach nauczycieli
i często są wyniszczani. Dlaczego?
Potolenia "podzabieraw" walczą?
Walczą i my. "Złoty róg" w naszych
rękach.

AGITACJA

/tytuł od redakcji/

Chciałabym opisać zdarzenie, które
w pełni obrazuje jeden z aspektów
uświadczenia politycznego uczniów
klas ósmych szkoły podstawowej.

Był to normalny dzień nauki, już
na pierwszej lekcji dowiedzieliśmy
się o spotkaniu z członkiem PZPR.
Partyjna część dnia pedagogicznego
aż "unosila się" z radości myśleć, że
ta konfrontacja w końcu wskaze nam
"prawdziwą drogę". Na uczniów przy-
gotowano wszelkie wyody tzn. ustawio-
no rzędy krzesel, co przy innych spot-
kaniach było nie do pomysłowania.

Chłowiek, który wazyłby, by nas
uświadczyć, już namyślony i sposo-
bem życia prawdziwie nas zniechęcił.
Sposób prowadzenia tego spotkania był
mało oryginalny i zupełnie niesympatyczny.
Gdzie nasz prawie wyświecony dydak,

pomagając sobie w tym samym.
Jakaś się i przez zyczał, mówił ci-
chą i niewyraźnie. Właściwie
i nam przekonywujący.

Przy próbie nawiedzenia rozmowy
spotkał się z jednoznacznym milcze-
niem. Szwile jeszcze wertował swo-
je papierki, jakby szukał tematu
do kontynuowania swojego monologu.
Niestety, nie znalazł, a i obojętna
postawa młodzieży sprawiła, że po-
zegnaliśmy się i odszedł w taki sposób,
jakby chciał uciec przed naszymi
spojrzeniami.

W tym czasie rozeszliśmy się do klas,
bogatsi o jeszcze jeden paradoks,
otóż wiemy już, że istnieje mło-
dzież, której rosną brzuchy i siwie-
ją skronie.

JANUSZ

WIELKI PUC

Jakob szatno robi mi się 8 mar-
ca. Nie dlatego, że jestem anti-
feminista czy jakieś inne głupstwo
w tym rodzaju. Prosto przeciwnie,
robi mi się przykro, bo dla kobiet
mam wielki szacunek.

Ustanowienie tego święta w kra-
jach realnego socjalizmu /na Wacho-
dzie nie ma czegoś takiego jak
Dzień Kobiet/ ma charakter parodii
i to o wydźwięku tradycyjnym. Fakty
dotyczące życia kobiet są tragiczne.
Bani przecież wiemy, że więk-
szość musi pracować z najprostszymi
przyczyn. W ten sposób nieodborne
jest wychowanie dzieci, bo mamy
nigdy nie ma w domu. Ciężka codzien-
nej ciężkiej pracy po powrocie do
domu na kobiety czekają kolejne ob-
wiazki - kolejka, sprzątanie, co-
siki itp. Jakże są realia życia
w naszym kraju.

JESZCZE NIE ODDAŁEŚ
ANKIETY "SZANCA"
KOLPORTERON ?!!!
JA CI POKAZĘ!!!

W dlatego przedstawienie tych faktów w parodii miało obiet jest tragiczne. Wraz z oczami mam jeszcze jeden niewesoły obraz. Kobiety wracające 8 marca z pracy, umęczone, z wielkimi torbami na zakupy i dzierzające z dumą kwiatka. Wracają zadowolone, bo kwiatka wręczał im "sam" pan kierownik, a poza tym otrzymały jeszcze po 500 zł. i parę pomoczek.

Wpokrwarzające!

Zawsze i wszystko w tym stroju jest na pokaz, tak się dzieje i z 8 marca. Po nieważne, że kobiety muszą pracować często w warunkach III - wiecznych /patrz: niektóre zakłady włókiennicze/, że po urodzeniu dziecka natychmiast wracają do pracy, bo nie starcza do wypłaty.

Listę tę można wydłużać w nieskończoność i nigdy się jej nie zamknię. Najważniejsze, że w dzień kobiet jest puch! Usmiechnięte twarze w DW, kierownik dający kwiatka, całujący w rękę itd.

Najważniejsze, że jest puch!

WAC 2

A JEDNAK WALC czyli twór tupotu i bełkotu.

W "Wszystkie Samokształceniowym" nr 2 ukazała się pod tytułem "Zapisać szarość" recenzja książki "Zapiski z codzienności" Marka Nowakowskiego. Zdaniem recenzenta nasza polska rzeczywistość jest szara /tak ją opisuje Marek Nowakowski/, czas stoi w miejscu, a wszystko, co wydarzyło się 10 lat temu, dzieje się obecnie i będzie się działo za 10 lat. Nader pesymistyczny jest ten polski szary pejzaż. W codziennym zabieganiu nawet go nie zauważamy.

Chyba go spostrzec, musimy... Pójść do teatru. Monotonne, smutne równiny a w głębi białe-czerwona zorza. To był ko tfo. Na planie pierwszym szable, matka Polska Cz. stochowska, typowy polski stół, na którym oczywiście nie zabrakło wódki oraz galeria postaci dziwnie stokrewnionych z całym krajoznazem poprzez swoją szarość. Jednym słowem "esele" typiańskiego.

aktualności dramatu nie warto nawet dyskutować i prawdopodobnie z tego względu znaleźli się tacy, którym nie podobają się, współczesne efekty świąteczne wykorzystane w spektaklu /muszyna do wisania, startujące samo-

loty, "wrzawa" tchu/ Co ~~muszyna~~ społeczeństwu należy pokazać pewne rzeczy naciętnie, czarno na białym /np. mikrofon Sta. czyka wzbudzający tyle kontrowersji/.

Mamy więc wesele, ale jakieś smutne, bez muzyki, jakby z góry skazane na przegraną w bezsilnym tupocie nóg. Nareszcie ktoś /a dokładnie reżyser/ zauważył, że taniec chochołi zaczyna się już w I akcie dramatu.

Na scenę wchodzi chochoł, chochoł tragicomiczny, żalobny pan w meloniku o twarzy clowna. Tupot ucicha. Cóż z tego, gdy na jego miejsce zjawia się bełkot "nocnych Polaków rozmów". mistrzami tego bełkotliwego wrzasku są przede wszystkim widma /Osoby dramatu/: "Bierz i rzuć!" "Pójdź za mną!" "Ojczyzna, Ojczyzna, Ojczyzna..."

A chochoł się śmieje, śmieje, śmieje... "Złoty róg" się zgubi, bełkot ucichnie, pacyfikacja, wszystko powróci do normalnego chochołowego tupotu. Czas jednak nie stoi w miejscu, wirujemy po obwodzie zamkniętego koła: tupot, bełkot, tupot, bełkot, tupot...

Przychodzi mi na myśl filmowa adaptacja "Popiołu i diamentu". Kolorów postaci usiłujących tańczyć w rytm przeraźliwie fałszowanego boloneza Ogińskiego. Piękna scena. Jednak czasy się zmieniły. Reżyser gorzowski spektaklu rezygnuje z namiętnych symboli narodowych. Po zapadnięciu kurtyny rozlega się piękny wiedeński walc. I jakby tupot przygłuszony swobodną muzyczką był już mniej słyszalny...

Dawmy się dalej...

WAC 2A

WIADOMOŚCI

xxx 11 III, w środę, w I LO rozrzucono 18 nr "Bokoła" z protestem przeciwko metodom wcielania uczniów do ZSP. I LO jest już kilkadziesiąt członków ZSP, przede wszystkim w klasach o profilu biologiczno-chemicznym, ponieważ opiekunką koła jest p. profesor od chemii.

xxx W II LO jedna z klas III-tych przygotowała sesję o środowisku naturalnym. Część referatów była przydatna, ale większość z nich

